

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 234/2026
10.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Милене Рашић, Светланае Томић Јокић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Снежане Симеуновић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К.бр. 25/24 од 12.11.2024. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 35/25 од 23.04.2025. године и Кж1.бр. 125/25 од 16.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Снежане Симеуновић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К.бр. 25/24 од 12.11.2024. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 35/25 од 23.04.2025. године и Кж1.бр. 125/25 од 16.01.2026. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К.бр. 25/24 од 12.11.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од 7 месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени за време трајања казне једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећеног и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 35/25 од 23.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Снежане Симеуновић и пресуда Основног суда у Мионици К.бр. 25/24 од 12.11.2024. године, потврђена.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 125/25 од 16.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и пресуда Основног суда у Мионици К.бр. 25/24 од 12.11.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА – адвокат Снежана Симеуновић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од одговорности да је извршио кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру или укине другостепену пресуду Вишег суда у Ваљеву и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање, са налогом да се изведу предложени докази из „ове жалбе“. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, као и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости иако не нумерише, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, наводима да је дошло до повреде начела „ne bis in idem“ и повреде члана 4. Законика о кривичном поступку, јер су се због истог догађаја и истог чињеничног стања водила паралелно два поступка и то прекршајни Пр бр. 5436/2022 пред Прекршајним судом у Ваљеву који је обустављен решењем од 30.07.2024. године и кривични поступак К бр. 25/24 пред Основним судом у Мионици у коме је донета првостепена пресуда дана 12.11.2024. године.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба

правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело. Исти принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1 Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Уставни суд Републике Србије је, уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem* и то: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Из списка предмета произилази да је решењем Прекршајног суда у Ваљеву 10Пр. бр. 5436/2022 од 30.07.2024. године обустављен прекршајни поступак против окривљеног АА због прекршаја из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру и прекршаја из члана 29. став 1. тачка 6) Закона о личној карти (омашком је у решењу означен „Закон о јавном реду и миру“ обзиром да из захтева за покретање прекршајног поступка против окривљеног АА и самог диспозитива очигледно произлази да је у питању прекршај из члана 29. став 1. тачка 6) Закона о личној карти), јер је наступила апсолутна застарелост вођења прекршајног поступка.

Након тога, побијаном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 7 месеци.

При томе, тачно је да је против истог окривљеног, поводом животног догађаја који се одиграо у истом просторном и временском оквиру дана 16.07.2022. године, око 1,40 часова у месту ..., започет прекршајни поступак, с тим што се радње окривљеног, због којих је прекршајни поступак обустављен против њега, не подударају са радњом извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, због ког је побијаном првостепеном пресудом оглашен кривим.

Наиме, прекршајни поступак се против окривљеног водио због прекршаја из члана 29. став 1. тачка 6) Закона о личној карти, јер је окривљени дана 16.07.2022. године, око 1,40 часова у месту ..., општина Љиг, приликом службене радње провере и утврђивања идентитета одбио да овлашћеном службеном лицу покаже личну карту на увид, а дужан је да је носи и покаже на захтев службеног лица овлашћеног за легитимисање, док се радња извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, описана у изреци правноснажне пресуде, састоји у томе што је

окривљени истог дана у исто време ометао службена лица – Полицијске станице у ... у вршењу службене дужности и то оштећене ББ и ВВ, на тај начин што је у тренутку када су полицијски службеници пришли групи лица у којој се налазио и окривљени непосредно предузимајући службену радњу успостављања и одржавања јавног реда и мира у склопу обезбеђења јавног скупа, на тај начин што се најпре када му је оштећени полицијски службеник ББ пришао и затражио на увид личну карту ради идентификације лица оглушио о издату усмену наредбу тако што је то одбио говорећи полицијским службеницима „Ко сте ви, шта имате да тражите од мене личну карту, у п... м..., шта ја вама имам да показујем личну карту“, да би потом истом било предочено да ће се над њим предузети службена радња прегледа лица због чега је потребно најпре да покаже садржај који има у својим џеповима, што је окривљени такође одбио на тај начин што се са својим шакама са спољашње стране ухватио за џепове од панталона и онемогућио спровођење наведене службене радње, повишеним тоном се обраћао полицијским службеницима оштећенима говорећи им да не могу да га прегледају, те да им „...“ да би потом почео да маше рукама због чега полицијски службеници нису могли да му приђу у непосредну близину ометајући их тако у даљем спровођењу наведене службене радње, због чега је најпре упозорен на своје понашање уз предочавање да ће према њему употребити средства принуде, па како је и након тога наставио да одбија да поступи по упозорењу и наређењу полицијских службеника, оштећени ВВ је према њему предузео службену радњу употребе средства принуде – физичке снаге захвата „кључ на лакту“ десне руке окривљеног за које време је окривљени непрестано пружао активан отпор и то тако што је одмахивао рукама, а потом и покушао да се истргне из наведеног захвата, али је оштећени ВВ успео да савлада отпор и да га доведе у положај за везивање, тако што га је поставио у лежећи положај лицем окренутим на тлу и привукао му руке на леђа на који начин је омогућио да полицијски службеник – оштећени ББ без употребе физичке снаге, а са циљем спречавања напада на овлашћена службена лица и спречавања бекства окривљеном постави на руке средства за везивање, при чему је током одвођења окривљеног у службено возило исти покушао да се отргне, па када је постављен у службено возило о исто је ударио потиљком главе и рукама да би затим и када је смештен у службено возило током вожње у ПС ... ради спровођења службене радње и утврђивања идентитета лица ударио ногама по унутрашњости тог дела возила.

Имајући у виду овако описане радње прекршаја и предметног кривичног дела Врховни суд налази да у конкретном случају очигледно не постоји идентитет казних дела „idem“, те да су битно различити чињенични описи прекршаја и кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим и то управо у погледу радњи извршења прекршаја и кривичног дела, па из тих разлога нису испуњена сва три критеријума, опште позната као „Мерила Енгел“ Европског суда за људска права, да би се могло говорити о двострукости поступка.

Такође, и у односу на прекршај из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру, не може се говорити о двострукости поступка, имајући у виду да ни у овом случају, радња извршења прекршаја и кривичног дела није иста, јер је до нарушавања јавног реда и мира дошло вршењем насиља од стране окривљеног према малолетном ГГ, којем је окривљени задао један ударац отвореном шаком у пределу врата.

По оцени овога суда, и поред тога што из чињеничних описа прекршаја и предметног кривичног дела произилази поклапање у погледу места и времена

извршења, ради се о потпуно различитим заштитним објектима и различитим радњама кривичног дела и прекршаја, па како, у конкретном случају, не постоје битно исте чињенице у оба поступка које активирају забрану двоструке кажњивости, то побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно повреда начела *ne bis in idem*, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у радњама и речима окривљеног нема обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, јер окривљени није нападао, није претио нити на било који други начин ометао полицајце.

Изложени наводи захтева, по оцени овога суда, нису основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. Закона о јавном реду и миру, прописано је да су надлежни органи за одржавање јавног реда и мира: Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и отимањем, те активним отпором.

Према стању у списима предмета, окривљени АА је, у време и на месту описаним изреци првостепене пресуде, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, ометао службена лица – полицијске службенике ПС ... у вршењу службене дужности, а на начин ближе опредељен у изреци првостепене пресуде, али и у овој пресуди у претходном делу, а био је свестан свих обележја забрањености свог дела и хтео његово извршење.

Овако описаним целокупним понашањем окривљеног, оштећеним полицијским службеницима је онемогућено обављање њихових службених радњи и то како пасивним тако и активним отпором овде окривљеног, па стога описане радње, по налажењу овог суда, а супротно наводима захтева за заштиту законитости, представљају ометање службеног лица на други начин у обављању службене дужности, што је једна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени и оглашен кривим.

Како, дакле, описане радње окривљеног које је предузео критичном приликом, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењен неоснованим.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима којима износи своју верзију догађаја и сопствену оцену доказа, пре свега исказа оштећених и сведока, као и одбране окривљеног, износећи сопствене чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама.

Такође бранилац окривљеног у поднетом захтеву означава и образлаже повреду закона из члана 455. став 3. ЗКП.

Међутим повреде закона из члана 440. и 455. став 3. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић